

 Dit artikel is exclusief voor jou als abonnee van De Limburger te lezen

Buddy Vedder geniet van Limburg en ‘Het was Zondag in het Zuiden’: ‘Het maakt me trots dat het Limburgse publiek het accepteert dat ik hun verhaal vertel’

Buddy Vedder is een van de topattracties van *Het was Zondag in het Zuiden*. — © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

Tegelen/Maastricht - Zo'n 45.000 kaarten zijn er inmiddels verkocht voor *Het was Zondag in het Zuiden*. Een van de sterren van de musical is alleskunner Buddy Vedder. Hij speelt een hoofdrol als Heilige Anthonius, de man die alles wat kwijtraakt weer terugvindt. Een gesprek met de 28-jarige Vedder over de talloze bezoeken aan zijn opa en oma in Valkenburg, wonen in Maastricht, de interactie met het publiek en zingen in het dialect. „Dan zei Renée van Wegberg weer: het is *merge*, niet *murge*.”

Tim Geurts

Gisteren om 15:48

Wat kan Buddy Vedder niet? Het is een vraag die zo langzamerhand moeilijk te beantwoorden is. We kennen de 28-jarige als jurylid van *The Masked Singer*. Maar ook als de presentator van het tv-programma *Deal Or No Deal*, deelnemer van *Wie is de Mol?* en als acteur uit *Goede Tijden, Slechte Tijden*. Op het toneel zagen we hem ook al regelmatig en hij maakte onlangs nog indruk als Judas in *The Passion*. En nu treffen we Vedder dus in Tegelen een paar uur voordat hij het podium op mag als de Heilige Anthonius in *Het was Zondag in het Zuiden*.

Maar voordat we het daarover gaan hebben, blijkt Vedder nog een talent te hebben. Hij spreekt namelijk graag in voetbalmetaforen. Als het gaat over de hechte club waarmee de voorstelling wordt gemaakt, vertelt de acteur over hoe ieder team verdedigers en aanvallers nodig heeft. En dat je elkaar vooral een doelpunt moet gunnen. Als even later de nu al dagen stromende regen voorbij komt, verwijst hij ook weer naar het voetbalveld. „Als het regent moet je toch het toneel op. Maar dat ben ik gewend. Vroeger was dat ook zo: hagelt het? Nou, de tweede helft gaat toch gewoon beginnen.”

Pas toen het publiek erbij kwam, kwam de rol van Buddy Vedder echt tot leven. — © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

Stem

Dus eerst maar eens even met dat voetbal beginnen. Vedder was namelijk een talent. Bij de Zuidvogels in Huizen en met de regionale KNVB-elftallen kwam hij ook regelmatig in Limburg. MVV, Roda JC, VVV-Venlo, Vedder stond regelmatig tegenover die teams. Het komt hem tegenwoordig goed van pas. Want bij zo'n uitdagende rol als in *Het was Zondag in het Zuiden* komt veel ook aan op discipline. „Als voetballer trainde ik destijds vijf keer per week en dan op zaterdag nog een wedstrijd spelen. Dus ik ben dit ritme van *Het was Zondag in het Zuiden* wel

zaterdag nog een wedstrijd spelen. Dus ik ben dit ritme van *Het was Zondag in het Zuiden* wel gewend.”

Hij benadert zijn vak ook als topsport, vertelt Vedder. „Dat betekent rusten, veel slaap pakken. Goed eten ook. En je stem is een spier, dus daar moet je voorzichtig mee zijn. Ik voel ook wel dat ik veel van mijn stem vraag de laatste maanden, maar ik heb hier naartoe getraind. Dat bouw je op totdat je twee en een half uur aan kan.” Bovendien helpen twee volle weken optreden ook. „Je leert op welke momenten in de voorstelling je honderd procent gas moet geven. En waar je een tandje terug kan.”

Interactie

Vedder kon dat de afgelopen twee weken pas uitvinden, tijdens de shows. Want waar de rest van de cast vooral op elkaar reageert, is de Heilige Anthonius een personage dat er als het ware doorheen wandelt. De boel aan elkaar praat, maar – op één moment na – niet in gesprek gaat met de andere personages. Vedder moet het vooral hebben van de interactie met het publiek. „Ik merkte tijdens het repeteren dat ik dat heel lastig vond. Ik speelde voor mijn gevoel tegen een muur. Pas hier in Tegelen kwam de rol echt tot leven. Eindelijk was er publiek en kreeg ik iets terug. Dat gaat niet eens om een lach of applaus, maar meer om energie die je voelt.”

„Ik begon die eerste woensdag dat we hier in Tegelen stonden bijna een beetje te vliegen. Dat ik ineens dacht: hé, dit werkt.”

Buddy Vedder

Het maakte ook dat de repetities voor onzekerheid zorgden bij Vedder. Al moeten we dat niet overdrijven, dat patroon herhaalt zich bij de acteur namelijk bij de voorbereiding op ieder nieuw stuk. „Dat gaat altijd volgens een vast patroon. In week 1 denk ik: ‘Ik kan helemaal niks’. Dan komt week 2 en dan zeg ik tegen mezelf: ‘Kom op, Buddy, pak jezelf een beetje bij elkaar, je kan het’. In week 3 doe ik mijn best, maar vraag ik me af of dit wel wat gaat worden. In week 4 weet ik zeker dat het niks wordt en dan komt gelukkig week 5. Dan is er publiek bij en dan is het ineens allemaal te gek.”

Het ging dit keer niet anders. “Ik begon die eerste woensdag dat we hier in Tegelen stonden bijna een beetje te vliegen. Dat ik ineens dacht: hé, dit werkt. Ik werd er soms zelfs door overvallen. Na twee à drie scènes viel er ook echt iets van mijn schouders.”

Renée van Wegberg hielp waar nodig bij de dialectles. — © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

Dialect

Al blijven sommige dingen moeilijk. „We hebben in de scènes de dialecten losgelaten. Ook omdat het dialect in Limburg iedere tien kilometer totaal verandert. Alleen bij de liedjes, als we met z'n allen zingen, dan doen we dat we in het dialect van Rowwen Hèze. Daar had ik het meeste moeite mee. Want ik versta het wel, maar spreken is toch anders. Maar dat (hij zet zijn Noord-Limburgse stem op, red.) gaat beter. Ook omdat ik hulp kreeg. We werken hier met echte Noord-Limburgers als Renée van Wegberg. Die zegt wel: 'Leuk dat je het zo doet, maar het is *merge* en niet *murge*'.”

Inmiddels is wel duidelijk dat Vedder een van de topattracties van de musical over de overstromingen van 1993 is. Als de heilige die alles wat kwijtraakt weer terugvindt, zorgt hij voor de nodige humor, is hij bijna constant op het toneel en wordt hij iedere avond zeik, maar dan ook zeiknat. Is het niet door de echte regen, dan wel door de kunstmatige variant en al dat water op het toneel. Toch oogt hij nog opvallend monter. „Je ziet niet dat we onder de kostuums thermokleding dragen. Die houdt je wel warm. En in plaats van sokken heb ik waterschoentjes aan. Bovendien heb ik vier kostuums, dus zodra ik de kans heb, kleed ik me om. Voor de pauze kan dat niet, maar in de pauze natuurlijk wel.” Lachend: „Al ben ik tien minuten later inderdaad alweer zeiknat.”

Buddy Vedder eindigt iedere avond weer zeiknat. – © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

Bang dat hij ziek wordt of uitglijdt op het podium is Vedder niet. Het is vooral de techniek die hem soms wat angst inboezemt. „Die microfoontjes! Als daar een druppel in komt dan hoor je dus dit (hij zet een gesmoorde stem op die niet te verstaan is). Renée van Wegberg en ik hebben gelukkig wel twee microfoons. Eentje bij de mond en eentje in onze haren. Zodat ze nog kunnen overschakelen op de andere als er iets gebeurt.” En mocht er iets gebeuren, dan is dat ook geen ramp. Improviseren hoort er namelijk bij in de rol van Vedder. Sterker nog, hij begint er zelfs schik in te krijgen. Al is het maar omdat hij zo kan toepassen wat hij van zijn mede-acteurs leert.

„Je kunt een zin op wel honderd manieren uitspreken. Maar je moet hem eerst 99 keer ‘verkeerd’ uitspreken om precies te weten waarom die honderdste versie de beste is.”

Buddy Vedder

Vedder mag dan een druk leven hebben – op de maandagen en dinsdagen als *Het was Zondag in het Zuiden* niet speelt, heeft hij opnames voor programma’s bij RTL – toch kon hij het niet laten om alle repetities bij te wonen. Ook als hij zelf niet aan de beurt was. „Ik wil graag zien hoe Hein van der Heijden repeteert. Hoe Anne-Mieke Ruyten haar grappen timet. Dat kan alleen als je er bij bent. Naar het eindresultaat kijken heeft geen zin. Dan heb je de route niet gezien. Dat vind ik juist interessant. Bij anderen dan, want zelf die route doorlopen vind ik vreselijk. Het is gewoon heel eng. Je kunt een zin op wel honderd manieren uitspreken. Maar je moet hem eerst 99 keer ‘verkeerd’ uitspreken om precies te weten waarom die honderdste versie de beste is.”

Improviseren

„Neem Hein van der Heijden. Die geeft zichzelf zoveel vrijheid bij het spelen. Daar ben ik echt jaloers op. Ik ben zelf juist vrij analytisch. Ik ga teksten stampen en bedenk dan hoe ik iets wil spelen. Maar als er vanavond een tak op het podium valt, dan moet ik daar iets mee. Dat kan ik vooraf niet gaan bedenken. Als je zo vrij bent als Hein, dan kun je daar veel makkelijker op reageren. Dat leer ik hier. En ook dat ik die vrijheid soms mag pakken. Zelfs moet pakken. Zoals bij de première toen ik uitgleed. Dan moet ik daar iets mee. Dus twee scènes later kom ik dan met die kwinkslag: pas op, het is hier volgens mij wat glad. Regisseur Servé Hermans heeft ook tegen me gezegd: ‘De enige opdracht die je krijgt: het mag geen enkele avond hetzelfde zijn. Jij moet iedere avond die zaal meenemen. Al laat iemand een bierflesje vallen. Dan moet jij wel opkijken van; wat gebeurt daar nou?’ De rest van de acteurs niet, die spelen hun scènes. Maar ik moet juist de verbinding zoeken met het publiek.”

Vedder wilde zo veel mogelijk leren en pikte daarom ook repetities van collega's als Anne-Mieke Ruyten en Hein van der Heijden mee. – © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

En dat werkt twee kanten op. Zo is er een moment waarop de Heilige Anthonius het zelf ook even niet meer ziet zitten en zijn pruik afneemt. Een scene die iedere avond weer voor gelach zorgt omdat die lange haren ineens ingeruild worden voor een kort kapsel. „Daar was ik zo blij mee, want daar kun je dan iets mee. Zo van: ‘Dus jullie lachen me uit? Nou, zo makkelijk is het niet hoor, om de Heilige Anthonius te zijn’. Dat maakt mij meteen extra kwetsbaar en zorgt ervoor dat het publiek toch even denkt van: ‘Oei, hadden we hier wel mogen lachen.’”

Link met Limburg

Het enthousiasme waarmee Vedder over zijn vak praat, spreekt boekdelen. Deze rol smaakt naar meer. Zo speelt Vedder binnenkort in een stuk dat wordt geregisseerd door Maastrichtenaar Jon van Eerd en hoopt hij ook nog eens terug te keren bij Toneelgroep Maastricht. Die link met Limburg is overigens niks nieuws. Als kind kwam Vedder veel in Valkenburg waar zijn opa en oma woonden. „Ik heb sowieso geen seconde getwijfeld toen de vraag kwam. Toneelgroep Maastricht staat heel hoog aangeschreven, dus ik wilde dit heel graag. Maar het was wel een extra reden om ja te zeggen. Ik heb het bij mijn opa en oma altijd heel erg naar mijn zin gehad in Limburg. Het was hier voor mijn gevoel ook altijd twee tandjes rustiger en meer ontspannen dan in Haarlem waar ik vandaan kom. Daar snakte ik altijd wel een beetje naar in de zomer. Maastricht is ook nog eens een prachtige stad, dus toen ik de kans kreeg om daar drie maanden te wonen dacht ik meteen: *let' go.*”

Huilende mensen

Vedder speelt een personage dat ook flink mag improviseren. — © Roy Beusker en Annemieke van der Togt

Zijn vriendin, danseres en choreograaf Ginny Pauw, ging mee. Zij vond hier meteen een klus. „Oxygen, het dansgezelschap van Jennifer Roman, zit in Maastricht. Die wilde al heel lang een keer met mijn vriendin werken, dus we zijn nu met z'n tweeën heerlijk in het zuiden aan het werk. Dat hebben we goed gepland.” Zijn vriendin zat ook in de zaal bij de allereerste voorstelling en kreeg zodoende meteen mee wat de voorstelling met de mensen doet. „Rechtsvoor haar begon een man te huilen toen Wim met de schapen het toneel op kwam en achter haar begon iemand te huilen toen Mie zei: ‘Ik wil gewoon mijn dochters samen hebben met Kerst, zo moeilijk is dat toch niet’. Dat is prachtig om te zien. Dat het bij iedereen op een ander moment binnenkomt.”

Zelf heeft Vedder zijn eigen personage ook in het hart gesloten. Hij zal nog net niet tot zichzelf bidden als hij binnenkort iets kwijtraakt, maar veel scheelt het niet. „Ik kom toch uit het noorden, ook al ben ik hier wel veel geweest als kind. Dat ik desondanks het gevoel heb dat het Limburgse publiek het accepteert dat ik hun verhaal vertel. Dat ik de Heilige Anthonius op een dusdanige manier kan spelen dat mensen in Limburg denken: dat jong mag ons verhaal wel vertellen. Ja, daar ben ik heel trots op.”

Aanbevolen voor jou

Aanbevolen door Outbrain

Advertentie

Waar is Heerlen? De...

Advertentie

Amerikaanse...

Advertentie

Drie zonnepanelen...

woon je Heerlen? Dan kom je in aanmerking voor deze revolutionaire...

[Expert Market](#)

Amerikaanse topcardioloog smeekt mensen om te stoppen...

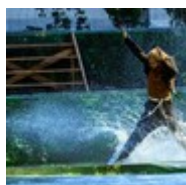
[Investing Magazine](#)

Prijs zonnepanelen bereikt laagste punt ooit

Zo profiteer jij van de prijzenoorlog onder...

[Duurzaamheidsvergelijker](#)

Gerelateerde artikelen

THEATER +

Vier sterren voor 'Het was Zondag in het Zuiden': Zeker niet perfect, maar dankzij Buddy Vedder en het prachtige laatste uur toch meer dan geslaagd

(/cnt/dmf20230724_91556118)

THEATER +

Kerkradenaar al meer dan honderd keer te zien in Les Misérables: 'Je verdwijnt elke avond in een leven vol ellende en pijn'

(/cnt/dmf20230721_93809257)

MUZIEK +

Ria Valk en André Rieu zien niks in een 'Harmen Siezentje'; Mark Rutte uiteindelijk wel en dat is goed nieuws voor de roddelbladen

(/cnt/dmf20230720_95568302)

THEATER +

Een zwembad met 200.000 liter water voor hoogwatermusical Het was Zondag in het Zuiden: 'Ik denk dat in heel Duitsland geen vijverfolie meer te vinden is'

(/cnt/dmf20230718_92739517)

THEATER +

Column: Ik ben jaloers en afgunstig, ik maak me zorgen en ben onrustig, vissen houd ik nog geen vijf minuten vol

(/cnt/dmf20230718_93033705)

THEATER +

Anne-Mieke Ruyten blijft in Venray altijd de dochter van de tandarts: 'Vroeger werd je een beetje uitgelachen met een zachte g, maar dat is gelukkig veranderd'

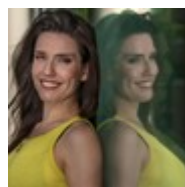
(/cnt/dmf20230713_94081896)

THEATER +

Column: Deze week monsterde ik met m'n groepje aan op de boot richting Schotland, leren handschoentjes paraat, Engelse 'flatcap' op mijn hoofd

(/cnt/dmf20230706_94664340)

THEATER +

Musicalster Renée van Wegberg terug in Limburg: 'Ik kon me best wel eens laten intimideren door de harde g'

(/cnt/dmf20230628_94062660)